

Hitelesen akkor is, amikor nem jól mennek a dolgaink. Amitől aztán megint jól mennek.

Gondolatok hitelességről és etikáról

gen, néha nem jól mennek... A külvilág egyre amerikanizálódó mosoly- és csillogás igénye, az optimista és pozitív hozzáállás és a magyarokra oly jellemző panaszkodás és pesszimizmus egyre jobban eltávolodnak és egyre nagyobb köztük a szakadék.

S ha néha valóban nem mennek jól a dolgaink – mint néha a szerkesztőség berkein belül sem – akkor vajon ki-ki a bárhonnán is magával hozott mintáit alkalmazva igyekszik megoldást találni a kialakult helyzetre. A hosszú távú együttműködés – még akkor is, ha nem tudásmegosztó önkéntes munkáról van szó, és ötödik évfolyamát írja az ország egyetlen coaching szakfolyóirata – megterheli a csapat tagjait. Dinamikus a változás, dinamikus a munka is. Az ehhez való alkalmazkodást ki így, ki úgy tűri, viseli, szereti vagy épp szükséges rosszként kezeli. A csapat tagjai fejlődnek: ki erre, ki arra. Változik a gondolkodás, változnak az érzelmek – ez az, amit úgy szoktunk emlegetni, hogy „zajlik az élet”. S ez így is van rendjén.

„Ötödik évfolyamát írja az ország egyetlen coaching szakfolyóirata.”

A legutóbbi nagy össz-szerkesztőségi megbeszélésen aztán az időközben nagyon magas szintet elért konfliktus és frusztrációs szint felszínre tört. Végre megtört a jég: kimondtuk a vélt vagy valós sérelmeket féltve a veszélyben látszó értékeinket. De egy friss kolléganőnk facilitálásával végre mindent megbeszéltünk. Sírtunk, vitatkoztunk, ellentmondtunk, nevettünk – minden érzelmet megéltünk, ami ott és akkor felszínre került. S közben egyre biztosabban tudtuk és éreztük, hogy ettől mi csapatként, szerkesztőségként még erősebbek és hitelesebbek lettünk. Felszabadult bennünk sok-sok energia, tettvágy és kreativitás. Bizonyossá vált bennünk a tudat, hogy a coaching szakma számára felbecsülhetetlen érték a munkánk, és saját magunk számára pedig öröm a tudásmegosztás és a lapszerkesztés. A szakmai közösségért végzett munka, a tudásmegosztás szemlélete melletti döntés számunkra mentális hívás, amire csak a „nem kérdés, csináljuk, tesszük a dolgunk” válasz adható.

Mindannyian az elkötelezettség magasabb szintjére tudtunk lépni, és újult erővel fogunk munkához. A minőség és tudományos igényesség mellett friss és új hírekkel is jelentkeznek mostantól a Magyar Coachszemle, s a következő lapszámokban és az online felületen is hamarosan újítások, pezsdülő élet kezdődik...

Jelen lapszámunknak igazán nem könnyed, ám mindenképpen megkerülhetetlen témát választottunk. Mitől leszünk hitelesek szakemberként, coachként? A megfelelő képzettség és szakmai tapasztalat már elegendő? Ha megszereztük a képzettséget, akkor hátradőlhetünk, és úgy érezhetjük, hogy „készen vagyunk”?

A Magyarországi Coach-szervezetek Szövetségének frissen nyilvánosságra hozott kutatási eredményiből kiderül, hogy a coach-szakma magasan kvalifikált szakemberekből áll: a coach képzettségen kívül is egynél több végzettséggel rendelkeznek: átlagosan 1 főre 1,68 végzettség jut, 11 %-uk pedig a diplomán felül tudományos fokozattal is rendelkezik. És a legtöbben (72 %) még ennyivel sem érik be, folyamatosan fejlesztik, képzik magukat a coach végzettség megszerzését követően is. Szókratész úgy gondolta, hogy csupán abban bölcsőbb a többi embernél, hogy míg sokan azt hiszik magukról, hogy nagy tudásúak, ő tudja magáról, hogy nem az. Úgy tűnik, hogy a hazai coachok esetében is igaz, hogy a legnagyobb tapasztalattal rendelkezők érzik leginkább szükségét a tanulásnak. A legtöbb képzésen az elmúlt egy évben az 1000-nél több óra tapasztalattal rendelkezők vettek részt, átlagosan 4,6 képzésen fejenként.

A folyamatos őszinte ránézés önmagunkra, a gyenge pontok feltárása, a fejlődés igénye, a nyitott kifelé fordulás, a megújulás képessége mind-mind szükségesek ahhoz, hogy hiteles képviselői legyünk egy olyan szakmának, amely mások fejlődésének elősegítését tűzi ki célul.

És szakmaként is ugyanígy nyitottnak kell lennünk az őszinte magunkra nézésre és a fejlődésre. Az igény már régóta jelen van, most azonban a körülmények, a törvényhozás is ezt az irányt jelöli ki számunkra. Hitelesség, etika című lapszámunkkal ehhez szeretnénk támpontokat adni.

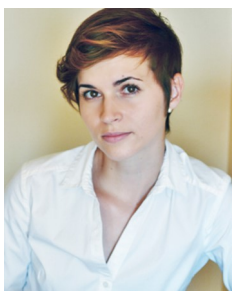

Dobos Elvira – Örvényesi Rita
főszerkesztők

Számomra a hitelesség az, ha valaki azt csinálja, amit mond, és azt mondja, amit csinál. Azaz ha cselekvés és szavak szintjén is ugyanazt hozza, mutatja, adja. Coachként elengedhetetlenül kapcsolódik hozzá a megbízhatóság is, amikor hozzuk azt, amiről beszélünk, és csináljuk azt, amit ügyfeleink esetében is elvárunk, kötődik hozzá egyfajta szakmai és emberi igényesség is, pontosság, az ígéretek megtartása. Ha valaki hiteles, akkor nem egy szerepet játszik, hanem lényéből fakadóan nyújtja a fentiakat, adja önmagát.

Csetneki Csaba *szerkesztő*

A hitelesség számomra együtt jár az alázattal. Az hiteles munkájában és magánéletében is, aki nem próbálja magát tökéletesnek mutatni, hanem beismeri gyengeségeit, hibáit. Újra és újra megkérdőjelezi önmagát, újra definiálja céljait, motivációit. Őszinte lelkesedéssel teszi a dolgát, tud segítséget kérni, és elfogadni. A sokrétű szakmai tudás és tapasztalat önmagában nem tesz hitelessé senkit, ennek be kell épülnie a mindennapokba és a másokkal folytatott kommunikációba. Úgy ismerem fel a hitelességet, hogy azt érzem, ez a valaki vagy valami egyben van, kerek, önazonos.

Kovács Petra *szerkesztő*

A hitelesség számomra egy olyan dolog, ami vagy jön valakiből, vagy nem. Köztes út nincs, nem lehet valaki kicsit hiteles. Ellenben a hitelesség fokozására szoktuk a nagyon szót használni, de ez számomra egy és ugyanaz. Ha arról van szó, hogy megbízható szakembert szeretnék választani valamilyen munkára, akkor csak hiteles ember jöhet szóba. Számomra nem mindig az számít hitelesnek, ha valaki nagyon nagy rutinnal rendelkezik az adott területen. Fontosabb az, hogy jól végezze a munkáját, és legyen benne alázat azzal kapcsolatban amit csinál. Ha van alázat is a szaktudás mellett, akkor az már magával hozza az etikát is. A hivatáshoz kapcsolt etika pedig a tudásból - azaz a szabályok ismeretéből - és hajlandóságból áll, hogy be is tartsuk őket.

Ruzák Miklós *szerkesztő*

